

РЕШЕНИЕ

№ 3893

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 14.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3258** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА № Р-22002217000244-091-001/31.08.2017 г., издаден от В. В. – орган, възложил ревизията, и С. А. – ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 181/02.02.2018 г. на директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП.

В жалбата е посочено, че РА в оспорената си част е незаконосъобразен. Моли се същият да бъде отменен. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. Н., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е във връзка с Решение №2305/27.12.2016 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което предходният РА №Р-22221415006128-091-001/14.04.2016 г. е отменен в частта на установените задължения по ЗДДС и ЗКПО за посочените данъчни периоди, а

преписката е върната на органа по приходите с указания за извършване на нова ревизия.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002217000244-020-001 от 13.01.2017 г., връчена електронно на 22.02.2017 г., издадена от В. В. В., на длъжност началник сектор Ревизии в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед №РД-01-369/30.03.2016 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди: м. 04.2013 г., от м. 08.2013 г. до м. 02.2015 г. и м. 04.2015 г. и по ЗКПО за периоди 2013 г. и 2014 г. Определен е 3 /три/ месечен срок за изпълнение.

По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът е изменен със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22002217000244-020-002/12.05.2017 г., издадена от органа възложил ревизията като е определен нов краен срок за приключване на ревизията до 22.07.2017 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002217000244-092-001/11.08.2017 г., връчен електронно на същата дата. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, удължен по искане на дружеството е постъпило писмено възражение с вх. №53-00-1157/18.08.2017 г., срещу констатациите, отразени в РД. Възражението е разгледано в РА и е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22002217000244-091-001/31.08.2017 г., издаден от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и С. М. А., на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 13.09.2017 г.

С РА са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 63 008,72 лв. и лихви за забава в размер на 23 304,57 лв. и за корпоративен данък в размер на главница 21 087,01 лв. и лихви за забава в размер на 6 760,10 лв.

В хода на ревизията, с цел изясняване факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на жалбоподателя, са извършени процесуални действия, подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22002217000244-040-001/19.01.2017 г. Изискано е представяне на търговски и счетоводни документи относно ревизираните периоди. В отговор са постъпили писмени обяснения и доказателства.

С Протокол №0708479/14.07.2017 г. са приобщени всички събрани доказателства в хода на предходното производство.

От събраните доказателства се установява, че през ревизирания период задълженото лице е извършвало дейности по изграждане на ваканционен комплекс за сезонно ползване с РЗП 5 838,97 кв.м., състоящ се от Блок А и Блок Б, построени в УПИ I-5099, кв. 239, ПИ №57491.501.149, с административен адрес [населено място], [улица].

С Нотариален акт №13 от 11.11.2011 г., том V, рег. №4799, дело №791/2011 г. за учредяване право на строеж върху недвижим имот срещу задължение за строителство, М. П. К. и Д. М. Б. учредяват в полза на [фирма] право на строеж за изграждане на жилищни сгради, като собствениците на имота запазват за себе си право на строеж на следните самостоятелни обекти: за Д. М. Б. Блок А - студия 1 и 25, апартаменти 1, 19,

20 и 21 и Блок Б апартаменти 26 и 27 и за М. П. К. Блок А - магазин 1, гараж 6, студио 24 и 26, апартаменти 22 и 23 и Блок Б апартаменти 24 и 30. Срещу учреденото право на строеж приобретателят-строител се задължава да изгради и въведе в експлоатация сградите и предаде същите на учредителите.

Издадено е Разрешение за строеж №180 от 28.12.2011 г. Обектът е въведен в експлоатация с Удостоверение №156 от 26.11.2013 г. и Констативен акт за установяване годността за приемане на строежа от 19.07.2013 г.

Относно определените данъчни задължения по реда на ЗДДС:

Относно извършените доставки за ревизирия период:

Приходните органи са анализирали представеният Нотариален акт №13 от 11.11.2011 г. за учредяване право на строеж върху недвижим имот срещу задължение за строителство. Съгласно неговото съдържание собствениците на УПИ - М. П. К. и Д. М. Б. учредяват в полза на [фирма] право на строеж за изграждане на жилищни сгради, като собствениците на имота запазват за себе си право на строеж на избрани самостоятелни обекти. Срещу учреденото право на строеж приобретателят се задължава да изгради и въведе в експлоатация сградите и предаде обособените части /апартаменти, гаражи, магазини и прочие/ на собствениците-учредители.

От ревизираното лице е представена таблица за ценообразуване, според която е изчислена справедливата стойност в размер на 514 413,26 лв. /88,10 лв. x 5 838,97 кв.м./. За Д. Б. запазеното право на строеж в размер на 43 043,02 лв., за М. К. запазеното право на строеж в размер на 43 151,38 лв., съответно за [фирма] право на строеж в размер на 428 218,86 лв.

Ревизиращите органи са приели, че след като възнаграждението по учреденото право на строеж е договорено изцяло в натура е налице бартерна сделка. Съгласно чл. 130 от ЗДДС, когато са налице две насрещни доставки данъчното събитие възниква по общите правила на закона. Според ал. 3 и 4 доставката с по-ранна дата на възникване на данъчно събитие се смята за авансово плащане /цялостно или частично/ по втората доставка и размерът на данъчната основа за полученото авансово плащане е равен на размера на данъчната основа на доставката с по-ранна дата.

От [фирма] са издадени фактури към учредителите, съответно на Д. Б. на стойност 213 840,25 лв. и на М. К. на стойност 214 378,61 лв. Фактурите са без начислен ДДС, тъй като ревизираното лице е регистрирано по ЗДДС впоследствие на 03.01.2012 г. Приходите са отчетени по счетоводна сметка 751 „Приходи за бъдещи периоди“.

При така очертаната фактическа обстановка, ревизиращите са приели, че дружеството дължи данък съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 8 от ЗДДС - когато нерегистрирано по този закон лице получи авансово плащане по облагаема доставка и фактически извърши тази доставка след датата на регистрацията си, смята се, че полученото авансово плащане съдържа данъка, който става изискуем на датата, на която става изискуем данъкът по доставката. За данъчното събитие е приета датата, на която окончателно е приключил строителния процес - Удостоверението за въвеждане в експлоатация от 26.11.2013 г.

Относно определяне на данъчната основа, приходните органи са игнорирани разпоредбата на чл. 26, ал. 7 ЗДДС, указваща прилагането на пазарната цена като данъчната основа за доставката на СМР от задълженото лице, поради противоречието ѝ с конкретни норми на съюзното право. В тази връзка са цитирали мотиви на Решение №5047/10.04.2013 г. на ВАС - Първо отделение. В посоченото решение, е прието, че членове 73 и 80 от Директивата за ДДС трябва да се тълкуват в смисъл, че

не допускат национална разпоредба, съгласно която, ако насрещната престация на доставка е определена изцяло в стоки или услуги, данъчната основа на доставката да е пазарната стойност на предоставените стоки или услуги.

От ревизираното лице е представен счетоводен регистър за извършените преки разходи във връзка със строителството на комплекс за сезонно ползване с РЗП 5 838,97 кв.м., състоящ се от Блок А и Блок Б, с адрес [населено място], [улица]. По данни на счетоводна сметка 611 „Разходи за основна дейност“, с аналитичен признак „П.“, фактичестката себестойност на обекта възлиза на 1 647 880,90 лв.

Проведени са следните изчисления:

За Д. Б. собственик на имоти с РЗП от 488,57 кв. м., фактичестка себестойност за кв.м. 282,85 лв., данъчна основа на строителната услуга е определена като $488,57 * 282,85 = 138\,192,02$ лв. и дължим ДДС 27 638,40 лв.

За М. К. собственик на имоти с РЗП от 489,80 кв. м., фактичестка себестойност за кв.м. 282,85 лв., данъчна основа на строителната услуга е определена като $489,80 * 282,85 = 138\,539,93$ лв. и дължим ДДС 27 707,98 лв.

В резултат на установеното за данъчен период м. 11.2013 г. с РА на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 25, ал. 2, ал. 7 и ал. 8, и чл. 130 от ЗДДС е доначислен данък в размер на 55 346,38 лв.

От ревизиращият екип е извършена проверка на всички издадени фактури за продажби. Установено е, че същите отговорят на определената в нотариални актове цена на недвижимите имоти с изключение на студио №3, с площ 37,46 кв.м., закупено от И. М. Г..

С Нотариален акт №65, т. IV, рег. №3781, д. №641/27.08.2013 г. е определено възнаграждение в размер на 22 800,00 лв. без ДДС. За продажбата [фирма] е издал фактура №220/23.08.2013 г. с ДО 18 998,68 лв. и ДДС 3 799,74 лв. За разликата 3 801,32 лв. не е издавана фактура и не е начисляван ДДС.

В резултат на установеното за данъчен период м. 08.2013 г. с РА на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС е доначислен данък в размер на 760,26 лв.

Относно получените доставки за ревизирания период:

В хода на предходната ревизия е извършена насрещна проверка на доставчика [фирма], ЕИК[ЕИК], издател на 9 фактури с начислен ДДС в размер на 2 611,28 лв., документиращи за наем на автомобили и моторна лодка. Представени са фактури, ведно с 5 договора за наем, банкови извлечения за извършени плащания, свидетелства за регистрация на автомобилите и ф-ра №1592/29.12.2012 г., издадена от [фирма] за покупка на моторна лодка.

Съгласно сключените договори и издадените фактури, предмет на наемане са били автомобили: БМВ 520 с рег. [рег.номер на МПС]; Х. С. с рег. [рег.номер на МПС]; Мерцедес Ц180 с рег. [рег.номер на МПС] и Опел А. с рег. [рег.номер на МПС]. Съгласно договор за наем от 30.04.2014 г. е ползвана моторна лодка S. R. 350 /305DAE/ сериен номер US-SERN1157E010 срещу месечна наемна цена от 1 300,00 евро с вкл. ДДС.

В хода на настоящата ревизия [фирма] не е ангажирало данни за начина на използване на активите и доказателства за отчетени експлоатационни разходи /горива и ремонт/. Отбелязано е, че липсват първични счетоводни документи като пътни листа, данни за лицата управлявали МПС и моторната лодка, включително имена на клиенти и превозвани лица. Формирано е заключение, че не са представени

документи свидетелстващи използване на активите за извършване на облагаема дейност от лицето, поради което за получените доставки е налице хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС, според която правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето или стоките са предназначени за представителни или развлекателни цели. С оглед изложеното с РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 611,28 лв. за ревизираните данъчни периоди: от м. 03.2014 г. до м. 06.2014 г., м. 08.2014 г., м. 02.2015 г. и м. 04.2015 г.

Установено е още, че [фирма] е ползвал право на приспадане на данъчен кредит по 9 фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] с предмет телекомуникационни услуги, съгласно приложени справки, съдържащи 27 телефонни номера.

В хода на ревизията [фирма] не е ангажирало обяснения по отношение извършените разходи за телефонни услуги от мобилни апарати, нито какви са облигационни отношения между двете дружества породили тяхното префактуриране. С оглед изложеното предвид неизпълнение на изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС с РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 4 330,80 лв. за данъчни периоди: м. 01.2014 г., м. 03.2014 г., м. 05.2014 г., м. 08.2014 г., м. 10.2014 г. и м. 02.2015 г.

Относно определените данъчни задължения по реда на ЗКПО:

Направените констатации за получените доставки в частта по ЗДДС са взети предвид при определяне задълженията за корпоративен данък за 2013 г., респективно е коригиран данъчно финансовият резултат в посока увеличение на основание чл. 78 от ЗКПО във връзка с т. 2, т. 3, 4 и 7 от СС № 18 „Приходи“ със сумата на неотчетените приходи по извършените СМР към Д. Б. и М. К. на обща стойност 151 486,91 лв., получена като справедливата стойност на полученото право на строеж в размер на 428 218,86 лв. намалена с фактически извършените СМР към двамата учредители в общ размер на 276 731,95 лв. са определени допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 15 148,69 лв. За разликата от 3 801,32 лв. между определеното с Нотариален акт № 65/ 27.08.2013 г. възнаграждение 22 800,00 лв. без ДДС и фактура № 220/23.08.2013 г. с ДО 18 998,68 лв., са определени допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 380,13 лв.

С идентични мотиви относно получените спорни доставки е коригиран данъчният финансов резултат за 2014 г. в посока увеличение на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО с отчетените разходи в размер на 12 856,46 лв. във връзка с документираните наеми на МПС и моторна лодка от [фирма], включително за отчетените разходи в размер на 17 402,04 лв. за телекомуникационни услуги от [фирма]. Освен това са изложени съображения, че е налице хипотезата на отклонение от данъчно облагане /чл. 16, ал. 1 от ЗКПО/, в резултат на което са определени допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 3 025,85 лв.

По делото е изслушано и прието заключение на ССЕ, което съдът кредитира като компетентно дадено и съответстващо на останалия доказателствен материал по делото. Според вещото лице, не са налице отчетени разходи за горива, смазочни материали и резервни части, свързани с използването на автомобили и моторна лодка от дружеството жалбоподател за 2014 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156 от ДОПК, от лице,

имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване пред съда акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

След служебна проверка на основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът констатира, че оспореният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на 119, ал. 2 от ДОПК. Спазена е законоустановената форма, съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 1 от ДОПК.

При издаването на оспореното решение, както и на РА не са допуснати съществени процесуални нарушения.

С РА в оспорената му част са определени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 63 048, 72 лв. и лихви в размер на 23 304,57 лв., както и корпоративен данък в размер: главница – 18 554,67 лв. и лихва – 6 760,10 лв.

Относно определените задължения по ЗДДС:

Видно от Нотариален акт № 13/11.11.2011 г., е учредено право на строеж върху недвижим имот срещу задължение за строителство от М. П. К. и Д. М. Б. в полза на [фирма]. Срещу учреденото право на строеж строителят се задължава да изгради и въведе в експлоатация сградите и предаде същите на учредителите на правото на строеж. Налице е бартерна сделка по смисъла на чл. 130, ал. 1 от ЗДДС, тъй като М. П. К. и Д. М. Б. са учредили право на строеж на дружеството срещу строителна услуга, оформена с цитирания по-горе нотариален акт. От [фирма] са издадени фактури към учредителите, съответно на Д. Б. на стойност 213 840,25 лв. и на М. К. на стойност 214 378,61 лв. Фактурите са без начислен ДДС, тъй като към момента на издаването им дружеството не е било регистрирано по ЗДДС. [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 03.01.2012 г. Приходните органи твърдят, че данъчното събитие, при което е изискуем ДДС е към момента на въвеждане на сградата в експлоатация с Удостоверение № 156 от 26.11.2013 г., което е неоснователно, тъй като при изповядване на сделката са били налице всички релевантни елементи от бъдещата строителна услуга и няма данни сделката да е осъществена между свързани лица, поради което следва да се споделят възприетите мотиви в решение по дело С-549/11 на СЕС. При несвързаност на лицата по бартерната сделка, какъвто е настоящият казус, изискуемостта на ДДС възниква на по-ранната дата, а именно, когато е учредено правото на строеж и това не е момента на въвеждане в експлоатация на сградата, а датата на издаването на нотариалния акт за учредяване право на строеж – 11.11.2011 г. /в този смисъл Решение № 6516/02.06.2020 г. по адм. дело № 5/2020 г. на ВАС, I отделение/. На тази дата настъпва данъчното събитие. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ДОПК, данъчното събитие възниква на датата, на която е прехвърлено правото на собственост върху стоката или друго вещно право, както и всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, или на датата, на която услугата е извършена. На тази дата, съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС, данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. Видно от представената по делото ЗВР е възложено извършването на ревизия за определяне на задължения по ЗДДС за периоди: м. 04.2013 г., м. 08.2013-м. 02.2015 г. и м. 04.2015 г. Съдът приема, че данъчното събитие, въз основа на което възниква

задължение за начисляване на ДДС за дружеството-жалбоподател, попада извън обхвата на ревизирия период, поради което РА, в частта, с която са определени задължения по ЗДДС за м. 11.2013 г. в размер на 55 346,38 лв., е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При извършената проверка в хода на ревизионното производство на издадените от дружеството-жалбоподател фактури за продажби на построените имоти, е установено, че фактура, касаеща студио № 3, с площ 37,46 кв.м., не отговаря на определената в нотариалния акт цена на имота. С Нотариален акт № 65/2013 г. е определено възнаграждение в размер на 22 800 лв. без ДДС. [фирма] е издало Фактура № 220/23.08.2013 г. с ДО 18 998,68 лв. и ДДС 3 799,74 лв. Налице е разлика от 3 801,32 лв. между уговореното възнаграждение и данъчната основа отразена в издадената фактура, с която са отчетени получени от дружеството приходи, като за тази разлика не е начислен ДДС. Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред. Според чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ. Правилно е доначислен ДДС в размер на 760, 26 лв. и лихва в размер на 305,98 лв. за м. 08.2013 г., тъй като сумата по издадената фактура не отговаря на реализираните приходи от дружеството и то не е платило изцяло дължимия данък върху получената сума.

Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по фактурите за наем на автомобили и покупка на моторна лодка, издадени на жалбоподателя от [фирма], съдът констатира, че по преписката са налични фактури, както и договори за наем, банкови извлечения за извършени плащания, свидетелства за регистрация на автомобилите, както и доказателства за покупка на моторна лодка.

С разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС е ограничено правото на приспадане на данъчен кредит, като е установено, че правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, когато стоките и услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

Както в хода на ревизионното производство, така и в хода на съдебното производство, дружеството-жалбоподател не е представило отчетни разходи за горива, резервни части, данни за лицата, управлявали МПС и моторната лодка, пътни листа, отчет за броя на превозваните пътници и др. Такива документи не са представени и на вещото лице, което е посочило в заключението си, че не са налице отчетени разходи за горива, смазочни материали и резервни части, свързани с използването на автомобили и моторна лодка от дружеството жалбоподател за 2014 г. Правилна е преценката на ревизирия екип, че не е доказано наличието на законоустановените предпоставки за упражняване право на данъчен кредит в размер на 2 611,28 лв. по издадените фактури на дружеството-жалбоподател от [фирма].

Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4 330,80 лв. по фактури, издадени на [фирма] от [фирма] за

телекомуникационни услуги, съдът счита, че преценката на ревизиращите органи е правилна и е налице хипотезата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС. От дружеството-жалбоподател в хода на ревизионното производство, както и в хода на съдебното производство не са ангажирани доказателства, от които да може да се направи извод, че телекомуникационните услуги по процесните фактури, касаещи 27 телефонни номера, са използвани в независимата икономическа дейност на дружеството, за да е има основание за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит.

Относно определените задължения по ЗКПО:

Съгласно чл. 78 от ЗКПО, при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице. Когато впоследствие във връзка със стопанска операция по изречение първо бъдат отчетени счетоводни приходи и разходи, последните не се признават за данъчни цели.

Предвид изложеното относно посочените като неотчетени приходи за м. 11.2013 г. съдът счита, че общият размер на увеличението на финансовия резултат за 2013 г. следва да бъде 3 801,32 лв. Декларирана е печалба от 152 974, 38 лв., като от ревизиращите е установена допълнителна такава в размер на 3 801,32 лв. или печалбата за 2013 г. е общия сбор между декларираната от дружеството и установената в хода на ревизионното производство, а именно 156 775,70 лв. Дължимият корпоративен данък за съответната година представлява 10 % от печалбата, поради което следва да бъде определен в размер на 15 677,57 лв. От тази сума следва да бъде приспадната внесена от дружеството-жалбоподател сума в размер на 15 297,44 лв., поради което сумата за доплащане следва да бъде 380,13 лв. Дължимата лихва следва да бъде определена на основание чл. 9 от ЗКПО, във връзка със Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, в размер на 38,64 лв.

В останалата си част за процесните периоди – 2013 г. /с изключение на м. 11.2013 г./, както и 2014 г., РА следва да бъде потвърден, тъй като е установено, че са налице неотчетени приходи от дружеството-жалбоподател, както и разходи, които не могат да бъдат признати като такива за целите на данъчното облагане.

По разноските в производството:

При този изход на спора на страните следва да бъдат присъдени разноски, съобразно уважената част от жалбата, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, изчислени по чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На жалбоподателя се дължат разноски в размер на 3 569, 27 лв., а на ответника – в размер на 687,69 лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен

съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] РА № Р-22002217000244-091-001/31.08.2017 г., потвърден с Решение № 181/02.02.2018 г. на директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, в частта на определените задължения по ЗДДС за м. 11.2013 г. в размер на 53 036,77 лв. главница и лихви в размер на 20 002,49 лв. или общо 73 039,26 лв.

ИЗМЕНЯ по жалба на [фирма] РА № Р-22002217000244-091-001/31.08.2017 г., потвърден с Решение № 181/02.02.2018 г. на директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, в частта на определените задължения по ЗКПО за 2013 г. до общ размер на 418,77 лв., като намалява дължимия за довносяне корпоративен данък до размер от 380, 13 лв. и лихвите до размер от 38,64 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу РА № Р-22002217000244-091-001/31.08.2017 г., потвърден с Решение № 181/02.02.2018 г. на директора на дирекция ОДОП-С. при ЦУ на НАП, в частта на определените задължения, както следва:

- По ЗДДС за данъчни периоди: м. 08.2013 г., м. 12.2013г. -м. 01.2014 г.; м. 03.2014г. -м. 08.2014 г.; м. 10.2014 г.; м .11.2014 г; м. 02.2015 г., м. 04.2015 г., общо в размер на 13 274,07 лв., от които главница 9 971,99 лв., и лихви в размер на 3 302,08 лв.

- По ЗКПО за 2014 г., в размер на 5 558,19 лв. главница и 1 365,92 лв. лихви или в общ размер от 6 924,11 лв.

ОСЪЖДА дирекция ОДОП-С. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата от 3 569,27 /три хиляди петстотин шестдесет и девет лева и двадесет и седем стотинки/ лв., представляващи разноски в производството.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на дирекция ОДОП-С. сумата от 687,69 /шестотин осемдесет и седем лева и шестдесет и девет стотинки/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: